

SANDRO VERONESI

KOLIBRI

BOTIMET TOENA

SANDRO VERONESI

KOLIBRI

Përktheu Erion Gjatolli

BOTIMET TOENA

Tiranë

Autori: Sandro Veronesi
Titulli në original: Il colibri
Botoi në italisht: La nave di Teseo

Questo libro é stato pubblicato con il contributo del Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale italiana.

Ky libër u publikua me kontributin e Ministrisë së Punëve të Jashtme dhe Kooperacionit italian.

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Edona Marku Huqi
Redaktore: Besa Vila
Përkujdesja grafike dhe kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN 9789928376886

© 2019 La nave di Teseo Editore, Milano

© në shqip Botimet Toena

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116

Email: botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

PËRMBAJTJA

Mund ta themi (1999).....	11
<i>Kartolinë për t'u tërhequr në postë (1998)</i>	15
Po apo jo (1999).....	17
<i>Fatkeqësisht (1981)</i>	26
Syri i ciklonit (1970-79).....	29
<i>Kjo gjë (1999)</i>	37
Një fëmijë i lumtur (1960-70).....	39
<i>Inventari (2008)</i>	44
Avionë (2000).....	51
<i>Njëfarë fraze magjike (1983)</i>	57
Nata e fundit e pafajësisë (1979).....	61
<i>“Urania” (2008)</i>	67
Gospodinèèèè (1974).....	76
<i>Letra e dytë për “kolibrin” (2005)</i>	83
Një fije, një Magjistar, tri krisje (1992-95).....	84
<i>Me vlerë (2008)</i>	96
Fatalities (1979).....	102
<i>Një ogur i gabuar (2009)</i>	108
Si shkuan punët (2010).....	110
<i>Nuk ishe (2005)</i>	118
Vetëm se (1988-1999).....	121

<i>Ndalo më parë (2001)</i>	136
Mbi rritjen dhe formën (1972-1974).....	139
<i>Letra e parë për “kolibrin” (2005)</i>	147
未来人 (2010).....	150
<i>Një jetë e tërë (1998)</i>	168
Te Vorbullat (1974)	172
<i>Weltschmerz & Co. (2009)</i>	177
Gloomy Sunday (1981).....	183
<i>Ja, po zbret (2012)</i>	199
Shakul & Co. (2012).....	201
<i>Kokën me pe (2009)</i>	208
Udha e Kryqit (2003-2005).....	213
<i>Për të dhënë e për të marrë (2012)</i>	231
Maska (2012)	233
<i>Brabantì (2015)</i>	247
Të të mbajnë në gojë (2013)	252
<i>Shikimet janë trup (2013)</i>	263
Ujqërit nuk vrasin drerët e pafat (2016).....	269
<i>Letra e tretë për “kolibrin” (2018)</i>	280
Kështu janë punët (2016).....	283
<i>E fundit (2018)</i>	294
Njeriu i Ri (2016-29)	298
<i>Në dispozicion (2030)</i>	318
Pushtimet barbare (2030).....	320
<i>Ky qiell i qëmotshëm (1997)</i>	340
“Kolibri”	341

*Xhovanit,
vëlla dhe motër*

*Nuk mund të vazhdoj më.
Do të vazhdoj.*

Samuel Beckett

Mund ta themi (1999)

Lagjja “Trieste” në Romë është, mund ta themi, qendra e kësaj historie me shumë qendra. Një lagje që është luhatur gjithmonë mes elegancës dhe dekadencës, mes luksit dhe mediokritetit, mes privilegjit dhe të zakonshmes, dhe për momentin le ta lëmë me kaq: e kotë ta përshkruajmë më tej, sepse një përshkrim i thjeshtë në fillim të historisë mund të ishte i mërzitshëm, madje edhe i dëmshëm. Tek e fundit, nuk ka përshkrim më të mirë për çfarëdolloj vendi sesa të tregosh çfarë ndodh në të; dhe këtu do të ndodhë diçka e rëndësishme.

Le ta shtrojmë çështjen kështu: një nga gjërat që ndodh në këtë histori, me kaq shumë histori të tjera brenda, ndodh pikërisht në lagjen “Trieste”, në Romë, në një mëngjes tetori të vitit 1999, më saktësisht në kthesën mes rrugës “Chiana” dhe rrugës “Reno”, në katin e dytë të një pallati, që siç e thamë nuk do ta përshkruajmë në këto faqe, ku kanë ndodhur mijëra gjëra të tjera më parë. Veçse kjo që do të ndodhë tani është vendimtare dhe, mund ta themi, potencialisht fatale për jetën e protagonistit të kësaj historie. Dr. Marko Karrera, thotë pllaka në derën e klinikës së tij, specialist okulist dhe oftalmolog - ajo derë që edhe për pak e ndan nga çasti më kritik i një jete me shumë çaste kritike.

Kështu, në këtë klinikë, në katin e parë të njërit prej atyre pallateve, e kështu me radhë, ai po i jep recetën një gruaje të moshuar që vuan nga blefariti - ilaç me pika me antibiotik, pas një kure novatore, revolucionare, mund ta themi, me bazë *N-acetilcisteine* në sy, që ua kishte zgjidhur pasojën më të rëndë të kësaj patologjie shumë prej pacientëve të tij, domethënë prirjen për t'u bërë kronike. Ndërsa, jashtë, fati bëhet gati ta zërë përfund përmes një burraci të shkurtër të quajtur Daniele Karradori, flokërenë dhe mjekrosh, por i bekuar me një vështrim - mund ta themi - magnetik, që pas pak do të ndalet mbi sytë e okulistit duke i ndjellë fillimisht mosbesim, më pas turbullim dhe në fund një dhimbje që shkenca e tij (e okulistit) nuk është në gjendje ta kurojë. Bëhet fjalë për një vendim që burraci tashmë e ka marrë dhe e ka sjellë deri te dhoma e pritjes ku tani është ulur duke parë këpucët, pa përfituar nga koleksioni i pasur me revista të sapobotuara - jo nga ato të mykurat e të vjetruarat - të shpërndara në tavolina. E kotë të shpresosh se do të ndryshojë mendje.

Gjithçka gati. Hapet dera e klinikës, plaka me blefarit kapërcen pragun, kthehet për t'i dhënë dorën doktorit dhe shkon në banakun e recepsionit për të paguar shërbimin (120.000 lireta), ndërsa Karrera bën shenjë me kokë për të ftuar pacientin tjetër. Burraci ngrihet, bën përpara, Karrera i shtrëngon dorën dhe e ul në karrige. Gramafoni antik i markës *Thorens*, tashmë i lënë pas nga koha - por në kohën e vet, pra një çerek shekulli më parë, ndër më të mirët - i vendosur në raft së bashku me amplifikuesin e domosdoshëm *Marantz* dhe dy altoparlantët me dru mogani *AR6*, po luan me volum shumë të ulët diskun

“Songs for Beginners” (1971) të Graham Nash-it, kopertina enigmatike e të cilit, gjithashtu mbi raftin e sipërpërmendur, tregon Graham Nash-in, po ashtu të sipërpërmendur, me një aparat fotografik në dorë, në një kontekst të vështirë për t’u dekodifikuar, është objekti që bie më shumë në sy në atë dhomë. Dera mbyllet. Gjithçka gati. Membrana që ndante doktor Karrerën nga goditja më e fortë emocionale e një jete të pasur me të tjera goditje emocionale të forta sapo ra.

Lutemi për të dhe për të gjitha anijet në det të hapur.

Kartolinë për t'u tërhequr në postë (1998)

*Luiza Lates
Koliposta
Rruga "Des Archives" 59-78
75003 Paris
Francë*

Romë, 17 prill 1998

Punoj dhe mendjen e kam te ti.

M.

Po apo jo (1999)

- Mirëdita. Më quajnë Daniele Karradori.
- Marko Karrera, mirëdita.
- Ju thotë gjë emri im?
- Duhet të më thotë gjë?
- Po, duhet.
- Mund ta përsërisni edhe një herë, ju lutem?
- Daniele Karradori.
- Kështu quhet psikanalisti i gruas sime?
- Pikërisht.
- Ah. Më falni, por nuk ma merrte mendja se do t'ju takoja ndonjëherë. Urdhëroni, ju lutem. Si mund t'ju ndihmoj?
- Duke më dëgjuar, doktor Karrera. Dhe, pasi t'ju kem thënë këto që do t'ju them, nëse është e mundur duke mos më raportuar tek Urdhri i Mjekëve ose më keq te Shoqata e Psikanalistëve të Italisë, diçka që si kolegë që jemi, mund ta bëni fare lehtë.
- T'ju denoncoj? Po pse?
- Sepse kjo që jam nisur të bëj është e ndaluar dhe në profesionin tim ndëshkohet rreptësisht. Në jetën time nuk e kam marrë kurrë në konsideratë të bëj diçka të tillë, madje as nuk mendoja se mund të më shkonte ndër mend, por

kam arsye të besoj se jeni në rrezik të lartë dhe unë jam i vetmi person që ka dijëni. Prandaj vendosa t'ju informoj, edhe nëse kështu po shkel një nga rregullat themelore të profesionit tim.

- Dreqin. Më tregoni.

- Megjithatë, më parë duhet t'ju kërkoj një nder.

- Mos ju bezdis muzika?

- Cila muzikë?

- Jo, asgjë. Për çfarë nderi e keni fjalën?

- Do të doja t'ju bëja disa pyetje, thjesht për t'i ballafaquar përgjigjet me çfarë më është thënë për ju dhe familjen tuaj, si dhe për të përjashtuar mundësinë që të më jetë parashtruar një kuadër i gënjeshtërt. Kjo është disi e pamundur, në gjykimin tim, por nuk mund të përjashtohet plotësisht. Më kuptoni?

- Po.

- Kam marrë me vete disa shënime. Përgjigjuni me po ose jo, ju lutem.

- Mirë.

- Të filloj?

- Po, filloni.

- Ju jeni doktor Marko Karrera, dyzet vjeç, i rritur në Firence, i diplomuar për mjekësi dhe kirurgji në Universitetin "La Sapienza" të Romës dhe i specializuar në okulistikë?

- Po.

- I biri i Leticia Delvekios dhe Probo Karrerës, të dy arkitektë, të dy në pension, me banim në Firence?

- Po. Vetëm se babai është inxhinier.

- Ah, në rregull. Vëllai i Xhakomos, pak më i ri se ju, banues në Amerikë dhe, të më falni, i Irenës, mbytur në det në fillim të viteve tetëdhjetë?

- Po.

- I martuar me Marina Molitorin, me kombësi sllovene, asistente aeroporti e kompanisë “Lufthansa”?

- Po.

- Babai i Adelës, dhjetë vjeçe, nxënëse në klasën e pestë në një shkollë publike pranë Koloseut?

- Shkolla “Vittorino da Feltre”, po.

- Dhe se nga mosha tre deri në gjashtë vjeçe ishte e bindur se kishte një fije të ngjitur në shpinë, diçka që ju shtyu ju si prindër t’i drejtoheni një specialisti të psikologjisë së fëmijëve?

- Magjistari Manfroto...

- Si thatë?

- Domethënë, ashtu e quanin fëmijët. Por nuk e zgjidhi ai problemin e fijos, sido që të thotë Marina.

- Kuptoj. Pra është e vërtetë që ju drejtuat një psikologu për fëmijë.

- Po, por nuk e kuptoj se çfarë lidhje ka me...

- Ju e kuptoni pse jua bëj këto pyetje, apo jo? Unë kam vetëm një burim informacioni dhe po verifikoj nëse është i saktë. Është një detyrim moral që nuk mund ta anashkaloj, duke pasur parasysh se çfarë kam ardhur t’ju them.

- Mirë. Por çfarë keni për të më thënë?

- Edhe disa pyetje, nëse nuk ju vjen keq. Këto janë pyetje disi më intime, të cilave do t’ju lutesha t’u përgjigjeni me sinqeritet të plotë. Jeni dakord?

- Po.

- Ju luani bixhoz, apo jo?

- E po, tani nuk luaj më.

- Por mund të thuhet së në të kaluarën keni qenë kumarxhi, kështu?

- Po. Në të kaluarën, po.

- Dhe është e vërtetë që deri në moshën katërbëdhjetë vjeç keni qenë shumë më i shkurtër sesa bashkëmoshatarët tuaj, kaq shumë sa nëna ju kishte vënë nofkën “kolibri”?

- Po.

- Dhe që në moshën katërbëdhjetëvjeçare babai ju çoi në Milano për t’iu nënshtruar një trajtimi eksperimental me hormone, pas të cilit fituat një shtat normal, duke u zgjatur gati gjashtëmbëdhjetë centimetra brenda vitit?

- Për tetë muaj, po.

- Dhe është e vërtetë që nëna juaj nuk ishte dakord, domethënë që dëshironte të mbeteshit i vogël dhe se kura në Milano ka qenë i vetmi gjest autoriteti që ka bërë babai juaj në ushtrimin e detyrave prindërore, pasi në familjen tuaj, të më falni nëse përdor gjuhën e saktë në të cilën më janë dhënë këto informacione, nuk i rruhet askujt për të?

- Ah! Nuk është ashtu, por duke marrë parasysh kush jua ka thënë, po, Marina këtë mendim ka pasur gjithmonë.

- Nuk është e vërtetë që nëna juaj nuk ishte dakord apo që nuk i rruhet askujt për babanë?

- Nuk është e vërtetë që nuk i rruhet askujt për babanë tim. Vetëm se shumëkush e ka pasur këtë përshtypje, sidomos Marina. Kanë karaktere shumë të ndryshme, ajo dhe babai im, saqë në shumë raste....

- Nuk keni nevojë të më shpjegoni asgjë, doktor Karrera. Më thoni thjesht po ose jo, mirë?

- Mirë.

- Është e vërtetë që prej shumë vitesh keni pasur një lidhje me një grua me të cilën keni qenë gjithmonë i dashuruar, të quajtur Luiza Lates, aktualisht banuese...

- Çfarë? Kush e thotë këtë?

- Gjejani vetë.

- Posi! Nuk është e mundur, Marina nuk mund të ketë thënë se...

- Përgjigjuni vetëm po ose jo, ju lutem. Dhe përpuni të jeni i sinqertë, që unë të mund ta vlerësoj sa më saktë besueshmërinë e burimit tim. Jeni ende i dashuruar apo ndoshta mund t'i keni lënë bashkëshortes përshtypjen se jeni ende i dashuruar me këtë Luiza Latesin, po apo jo?

- Aspak!

- Pra, nuk e takoni fshehurazi, gjatë konferencave ku merrni pjesë në Francë ose në Belgjikë, ose në Holandë, ose në përgjithësi në vende jo shumë larg Parisit, ku banon Latesi? As në verë, në Bolgeri, ku e kaloni muajin e gushtit në dy shtëpi ngjitur me njëra-tjetrën?

- Po kjo është qesharake! Shihemi çdo verë në plazh me fëmijët tanë dhe ndoshta nisim ndonjë bisedë, por nuk na ka rënë ndonjëherë në mend "të kemi një lidhje", siç thatë ju, as të shihemi fshehtas kur shkoj nëpër konferenca.

- Shikoni, nuk kam ardhur për t'ju gjykuar. Thjesht po përpiqem të kuptoj nëse sa më është thënë për ju është e vërtetë apo jo. Pra, nuk është e vërtetë që ju dhe kjo grua takoheni fshehtas?

- Nuk është e vërtetë, jo.

- Dhe ju e përjashtoni që gruaja juaj mund të jetë e bindur për këtë edhe pse nuk është e vërtetë?

- Sigurisht që e përjashtoj! Ato janë edhe shoqe. Shkojnë për hipizëm bashkë, domethënë vetëm ato të dyja: na i lënë fëmijët neve burrave dhe shkojnë e bëjnë xhiro nëpër fshat gjithë paraditen.

- Kjo nuk tregon gjë. Ju mund të keni miqësi me dikë dhe të shoqëroheni me të çdo ditë pikërisht, sepse ju bren xhelozia për të.

- Po, por jo në këtë rast, më besoni. Marinën nuk e bren xhelozia për askënd, unë jam besnik dhe ajo e di shumë mirë. Dhe tani do të ma thoni pse qenkam në rrezik?

- Pra, ju nuk keni shkëmbyer letra me njëri-tjetrin gjithë këto vite, ju dhe kjo Luiza Latesi?

- Jo!

- Letra dashurie?

- Jo pra!

- Jeni i sinqertë, doktor Karrera?

- Po pra!

- Po ju pyes edhe një herë tjetër: jeni i sinqertë?

- Sigurisht që jam i sinqertë! Do të ma thoni tani...

- Atëherë unë duhet t'ju kërkoj ndjesë. Në kundërshtim me bindjen time, ju siguroj, me bazë më se të fortë, përndryshe nuk do të kisha ardhur këtu, gruaja juaj nuk është treguar e sinqertë me mua, dhe ju nuk jeni në rrezik si mendoja, prandaj nuk do t'ju bezdis më tej. Ju lutem ta shpërfillni vizitën time dhe do t'ju lutesha shumë të mos e bëni fjalë me askënd.

- Çfarë? Pse u çuat? Ku po shkoni?

- Ju kërkoj sërish ndjesë, por kam bërë një gabim të rëndë në gjykimin e kësaj situatë. Mbetshi me shëndet. S'ka nevojë të më shoqëroni, e mbaj mend nga dilet...

- Ah, jo. Ju nuk mund të vini këtu, të më thoni që jam në rrezik të madh për shkak të fjalëve që ju ka thënë gruaja ime, të më merrni në pyetje dhe pastaj të largoheni pa më thënë asgjë! Tani më thoni si është puna, përndryshe do t'ju raportoj tek Urdhri!

- Merreni qetë, ju lutem. E vërteta është se nuk duhej të kisha ardhur. Kam pasur gjithmonë bindjen se mund t'i besoja ato që më tregonte gruaja juaj për veten dhe familjen e saj dhe kisha krijuar një ide të saktë të çrregullimit që e mundon, pikërisht sepse e kam besuar gjithmonë. Nisur nga kjo ide, përballë një situatë që më dukej tejet serioze, gjykova se duhej të veproja përtej kufijve që më imponon etika profesionale, por tani ju po më thoni se gruaja juaj nuk është treguar e sinqertë me mua për diçka kaq elementare, dhe nëse nuk ka qenë e sinqertë për këtë gjë, ka të ngjarë të mos ketë qenë edhe për shumë gjëra të tjera, duke përfshirë edhe ato që më shtynë të mendoj se jeni në rrezik. E përsëris, ky është gabimi im, për të cilin mundem vetëm t'ju kërkoj falje edhe një herë, por qëkur gruaja juaj i ndërpreu seancat me mua, nisa të pyes veten nëse...

- Si, si? Gruaja ime i ka ndërprerë seancat?

- Po.

- Që kur kështu?

- Ka më shumë se një muaj.

- Talleni.

- Nuk e dinit?

- Jo nuk e dija.

- Nuk ka ardhur që nga seanca e ... e 16 shtatorit.

- Po mua më thotë se i vazhdon. Të martën dhe të enjten, në tre e një çerek, si gjithmonë, unë shkoj të marr Adelën nga shkolla, sepse Marina duhet të vijë te ju. Duhet të shkoj ta marr edhe sot pasdite.

- Që ju gënjen juve nuk më befason aspak, doktor Karrera. Problemi është se më paska gënjyer edhe mua.

- E mirë, ju ka gënjyer për një gjë. Po gjithsesi, më falni, a nuk thonë se për ju gënjeshtat janë edhe më domethënëse se e vërteta që fshehin?

- Për kë thënkkan kështu?

- Për ju psikanalistët. A nuk është e vërtetë se juve ju bën punë gjithçka, të vërtetat dhe gënjeshtat, e të tjera, e të tjera?

- Dhe kush e thotë këtë?

- E po, nuk e di, ju... Psikanalistët. Psikanaliza. Apo jo? Që fëmijë kam qenë i rrethuar nga njerëz që bëjnë psikoterapi dhe kam dëgjuar gjithmonë, fjalë si “setting”, “transfert”, ëndrrat, gënjeshtat, çdo gjë ka rëndësinë e vet, pikërisht sepse e vërteta që pacienti fsheh mbetet dhe ngatërrohet brenda nesh. Apo jo? Ku qëndron problemi tani, nëse Marina ka shpikur ndonjë gjë?

- Jo, nëse historia me Luiza Latesin është thjesht trillim i saj, ka shumë ndryshim, në këtë rast është gruaja juaj në rrezik.

- Po pse? Çfarë rreziku?

- Shikoni, më vjen shumë keq, por nuk është më e nevojshme të flas me ju. Dhe mos i thoni gruas që erdha këtu, ju lutem.

- Po si mendoni se do t'ju lë të largoheni pas këtyre që sapo më thatë? Unë pretendoj të më...

- Është e kotë, doktor Karrera. Më raportoni tek Urdhri, po të doni: tekefundit e meritoj, duke pasur parasysh gabimin që bëra. Por nuk mund të më detyroni t'ju them atë që...

- Shikoni, nuk është trillim.

- Si thatë?

- Historia që ju ka thënë Marina për Luiza Latesin nuk është trillim. Është e vërtetë, ne shihemi, i shkruajmë njëri-tjetrit. Vetëm se nuk është lidhje, dhe mbi të gjitha nuk është shkelje kurore: është diçka e jona që nuk jam në gjendje ta përcaktoj dhe nuk e kuptoj se si mund ta ketë marrë vesh Marina.

- Jeni ende i dashuruar me të?

- Nuk është kjo çështja. Çështja është se...

- Më falni që po këmbëngul: a jeni ende i dashuruar me të?

- Po.

- Jeni takuar në Leuven në qershor?

- Po por...

- Në një letër të disa viteve më parë i keni shkruar se ju pëlqen mënyra se si hidhet në ujë nga bregu?

- Po, por si dre...

- Keni bërë zotim vetëpërmbajtjeje, domethënë se nuk do të bëni seks edhe pse keni dëshirë?

- Po, por vërtet, nga i di Marina këto? Dhe pse nuk më thoni çfarë duhet të di pa e zgjatur kaq shumë? Këtu është në lojë një martesë, dreqi e mori, kemi një vajzë!

- Më vjen keq t'jua them, por martesja juaj ka marrë fund prej kohësh, doktor Karrera. Dhe së shpejti do të lindë edhe një fëmijë tjetër, por nuk do të jetë i juaji.

Fatkeqësisht (1981)

*Luiza Lates
Rruga “Frusa”, nr. 14
50131 Firenze*

Bolgeri, 11 shtator 1981

*Luiza, Luiza ime,
ndonëse, jo e imja, fatkeqësisht. Thjesht Luiza (Luiza,
Luiza, Luiza, Luiza, Luiza, Luiza, Luiza, Luiza, emri yt
më përplaset si çekan në kokë dhe nuk di si ta ndaloj):
ia mbatha, thua. Është e vërtetë, por pas asaj që ndodhi,
ndjenjës së fajit që më kaploi, gjithë ato ditë të gjata e të
pabesueshme nuk isha më askush as vetja, as njeri tjetër.
Isha si në kllapi, mendova se gjithçka ndodhi për fajin tim,
sepse isha me ty teksa ndodhte, sepse isha i lumtur me ty. E
mendoj edhe sot.*

*Tani të gjithë thonë se kështu deshi Perëndia, se këto gjëra
nuk i kemi në dorë dhe broçkulla të tilla, dhe unë u grinda
keqazi me Xhakomon dhe ia vura fajin atij dhe nuk kam
dëshirë as t'i shoh në sy prindërit e mi. Ta di ku ndodhen më
shërben vetëm për të qëndruar diku tjetër. Vërtet ia mbatha,*

Luiza ime, ndonëse jo e imja, fatkeqësisht, thjesht Luiza (Luiza, Luiza, Luiza, Luiza, Luiza, emri yt më përplasat si çekan në kokë dhe nuk kam aspak dëshirë ta ndaloj): por në drejtimin e gabuar, si ata fazanët kur bie zjarr në pyll që i kam parë kur isha zjarrfikës, ngrihen në ajër të tmerruar nga zjarri dhe fluturojnë rrëmbyeshëm drejt zjarrit, afrohen në vend që t'i largohen, afrohen shumë, derisa ndeshen me të. Nuk e kuptova se ia kisha mbathur, kjo është e gjitha: duheshin bërë shumë gjëra, të gjitha të tmerrshme, dhe ishte ky palaçollëku me Montagët dhe Kapuletët që e bëri të pamundur ta kapërceja gardhin (por u trondita, Luiza, ishte plotësisht e mundur, Luiza, nuk e mohoj, Luiza, Luiza Luiza, Luiza) dhe nuk e kapërceva, madje as nuk të përshëndeta.

Tani jam këtu, vetëm, që do të thotë, me të vërtetë, vetëm, kanë ikur të gjithë, thanë që nuk do të kthehen më, do të shesin shtëpinë, nuk do të shkelin më kurrë në plazh, nuk do të shkojnë kurrë me pushime; ikët edhe ju, ndërsa unë kapërcej pa fund gardhin, tani, dhe nuk më shikon askush, dhe shkoj në plazh, shkoj te Vorbullat, shkoj matanë dunave dhe nuk shoh njeri, dhe duhet të studioj, por as nuk përpiqem, dhe mendjen e kam te ti, te Irena, te lumturia dhe dëshpërimi që ranë mbi mua në të njëjtën kohë dhe në të njëjtin vend dhe nuk dua të humbas asnjërën nga të dyja, po, i dua të dyja, por kam frikë se mund t'i humb edhe këto, ta humbas këtë dhimbje, ta humbas lumturinë, të të humbas ty Luiza, ashtu si humba motrën time, e ndoshta ty të kam humbur tashmë, sepse thua që ia mbatha dhe fatkeqësisht është e vërtetë, ia mbatha, por jo nga ti, thjesht ika në drejtimin e gabuar si ata fazanët Luiza, Luiza, Luiza, Luiza,

Luiza të lutem ti sapo linde, mos vdis edhe ti dhe paçka se unë ia mbatha më prit, më fal, më përqafo, më puth, nuk mbaroi letra thjesht mbaroi fleta,

Markoja.

Syri i ciklonit (1970-79)

Duço Kileri ishte një djalë i gjatë dhe i pahijshëm, por mjaft i talentuar në sport, paçka se më pak nga ç'kishte menduar i ati. Flokë të zinj, të qeshur buzëvarur, kaq i imët sa dukej gjithmonë sikur ishte në profil, i përndjekur nga besimi se ndillte fat të keq. Askush nuk e tregonte se si dhe kur kishte filluar ajo thashetheme, dhe për këtë arsye dukej sikur e kishte pasur gjithmonë me vete, tok me nofkën që i kishin vënë - i "Papërmendshmi" - edhe pse në fëmijëri kishte pasur tjetër pseudonim: "Blizzard", e thërrisnin asokohe, për shkak të markës së pajisjeve të skive që përdorte në garat ku bëri emër në Apeninet mes Toskanës dhe Emilias si një fenomen i kategorisë së të Vegjëlve, e më vonë Nxënësve dhe Aspirantëve. Në të vërtetë, si në çdo gjë, ajo nofkë e kishte një zanafillë, konkretisht nga një garë skish, një sllallom në resortin e skive "Zum Zeri" - Shtegu i Dy Shenjtorëve, i vlefshëm për kualifikimet e garave rajonale. Duço Kileri kishte mbyllur garën e parë në vendin e dytë në kategorinë e tij, duke u renditur pas një kampioni antipatik nga Modena që e quanin Tavela. Kushtet e motit ishin tejet të vështira, frynte një erë e fortë e megjithatë pista ishte e zhytur në mjegull, aq sa juria